

תת"ע 3992/08 - מחאמד סعيد נגד מדינת ישראל, שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדירה

תת"ע 3992-08-18 מדינת ישראל נ' מחאמד סعيد
תיק חיצוני: 10251151345

מספר בקשה: 3

בפני כבוד השופטת עידית פלד
מבקש מחאמד סعيد ע"י ב"כ עו"ד אימן אגבאריה
נגד מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה
משיבים

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניית בהיעדר המבוקש ביום 18.9.18.

כנגד המבוקש הוגש ביום 18.8.18 כתוב אישום המיחס לו עבירה של נהיגה כשתווך רישון הנהיגה פקע מעל שנתיים מיום פקיעתו, בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה.

הזמןה לדין נמסרה לו עם מסירת הדוח, ושבית הקרה נקבעה ליום 18.9.18, אך המבוקש לא התיצב לדין, ונשפט בהיעדרו, ונדון לקנס כספי, פסילה על תנאי, ופסילה בפועל לתקופה של 9 חודשים.

בבקשה מיום 17.4.19 טען המבוקש, כי ההזמןה לדין נמסרה לו ביום 8.7.18, ונבער ממנו לזכור את המועד שנקבע; כי הוא מעולם לא קיבל את פסק דין ולא ידע אודות פסק דין עד שלאחרונה התבerrer לו הדבר באקרים על ידי שוטר שעצר אותו לבדיקה שגרתית; וכי הוא מכחיש את מועד הפקיעה הנטען, מן הטעם שקיבל רישון נהיגה לתקופות שונות; וגזר הדין הינו חמור וקשה.

על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, בית המשפט "עתיר לבקשת לבלתי פסק דין שניית בהיעדר המבוקש "אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התיצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".

לאחר שבחןתי את טענות המבוקש וشكلתי את מכלול הנسبות, ובהיעדר תגובת המשיבה, איןני מוצאת מקום לקבל את הבקשה.

בפתח הדברים יאמר, כי המבקש לא טרח לבסס כל תשתיית עובדתית שלן יסודה ניתן לקיים את הדיון בעניינו, שעה שלא צירף כנדרש תצהיר עורך דין התומך בבקשתו ומהווה את העובדות שבבסיס התביעה, ודי בכך כדי לדחות את התביעה, בהעדר תשתיית עובדתית נתמכת בתצהיר מטעם המבקש. ראה רע"פ 01/9142 איטליה נ' מדינת ישראל פ"ד נז(6) 793, ורע"פ 2474/18 **ואל גולדברג, עו"ד נ' מדינת ישראל** [26.7.18].

יתריה מכך, התביעה לביטול פסק הדיון הוגשה למעלה מ-6 חודשים ממועד שנמסר לו אודוט פסק הדיון, אך לפי אישור מסירה המצוין בתיק בית המשפט, שייהו נספף שיש בו כדי לבסס דחייתה של התביעה בעניינו.

מעבר לדרוש, אני סבורה כי יש לדחות את התביעה גם לגופה, כפי שאפרט להלן.

באשר לעילת הביטול שעוניינה סיבה מוצדקתiaehtiyacbot

ה המבקש לא הציג עילה טובהiaehtiyacbotו. על פי הפסיכיקה, שכחה בנוגע למועד הדיון אינה מהוות סיבה מספקת המצדיקה את ביטול פסק הדיון. בכלל, טענות בדבר בלבול או שכחה של מועד הדיון לא תתקבלנה כסיבה מוצדקתiaehtiyacbot. (רעפ 8427/14 סאלם).

ברע"פ 418/85 **פרץ רוקינשטיין נ' מדינת ישראל**, פ"ד לט(3), נקבע, כי זכותו של הנאשם ליום בבית המשפט איננה אבסולוטית: "משמעותו של הנאשם על מועד הודעה על מועד המשפט, ניתנה לו בכר ההזדמנויות הנאותה שייהי לו, בדברי הסניגור המלמד, יומו בבית המשפט. אם שכחה את מועד המשפט אין לו אלא להלין על עצמו. השכחה אינה אלא אחת מן הנסיבות של חוסר תשומת הלב או של הרשלנות וערכאות השיפוט אין יכולות לאמץ מתכוונת הנונטנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתות. מערכת המשפט חייבת לשאוף לכך כי המשפטים יתנהלו בסדרם ובמועד שנקבע להם מעיקרו וכי לא יתרחב הנוהג של דוחיות מיותרות או של דיון כפול ללא צורך שיש בהם כדי להעmis על קופת הציבור בכלל ועל בתי המשפט בפרט, עומס נספף שאינו הם יכולים לעמוד בו ואשר גם אינו מוצדק לגוף העניין. מי שכחה, ישא בתוצאות שכחתו ולא הציבור בכלל, ובתי המשפט בפרט, הם שיצטרכו לכת עקב מצד אגדול אחריו מידת תשומת הלב אותה מוקן פלוני לגיס במועד נתון לעניין ההליכים המשפטיים שנפתחו נגדו".

באשר לעילת הביטול שעוניינה חשש לעיוות דין

בקשה לביטול פסק דין שניית בהיעדר, בטענה לעיוות דין, צריכה להיות מלאה בתשתיית ראייתית בעלת משקל המצביע על פוטנציאלי ממשי לשינוי התוצאה (רע"פ 2474/18 **ואל גולדברג**).

כאמור ברעפ 8427/17 **מ"י נ' סאלם**, יש להצביע על שיקולים כבדי משקל שיש בהם פוטנציאלי ממשי לשינוי התוצאה על מנת שיבוטל פסק הדיון בעילה של חשש לעיוות דין.

בעניינו, המבקש צירף לבקשתה תדפיס משרד הרישוי ממנו עולה, כי היה למבקש רישון זמני לדרגה B בתקופה שבין 14.5.09 ל-14.11.09, דהיינו: גם לשיטתו של המבקש, במועד ביצוע העבירה (8.7.18) רישונו פקע תקופה של מעלה משנהים (כ-9 שנים). לפיכך, אין בבקשתה נימוק המצביע על פוטנציאלי ממשי לשינוי התוצאה.

גם העונש שנגזר על המבוקש מצוי בתחום העונשה ההולם לעבירה, ואין חורג מרמת העונשה המקובלת, בהתחשב בתקופת הפקיעה הממושכת.

באשר לטענת המבוקש שיינטן לו יומו בבית המשפט:

יפים כאן דברי בית המשפט בע"פ (מחוזי ירושלים) 9407/05 **קינג אללה נ' מדינת ישראל** (פורסם ב公报, 09.08.2005 -)

"בית המשפט העליון פסק לא אחת, כי **לנוכח ריבויים של מקרים אי ההתייצבות, במיוחד בתיקי תעבורה, יש לקבוע כי ברגע שהנאשם הזמן כדין, ניתנה לו האפשרות להיות נוכח במשפטו ולנסות להוכיח את חפותו. ומלאה התקציב, אין לו אלא להlain על עצמו, ודין בכך כדי שיהיה לו יומו בבית המשפט** (ראה למשל: רע"פ 1773/04 אלעוברה נ' מדינת ישראל, תק דין (2004); רע"פ 5377/03 וגדי נ' מדינת ישראל, תק דין (2003); רע"ע 418/85 רוקינשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד לט(3) 279 (1985))."

ראה גם ע"פ (מחוזי ירושלים) 9073/05 **אבו סנינה נאסר אלד נ' מדינת ישראל** (פורסם ב公报, 26.04.2005).

בכל נסיבות אלה, הבקשה נדחתת.

ניתנה היום, י"ד ניסן תשע"ט, 19 אפריל 2019, בהעדך
הצדדים.